

גמ"ר 3389/07/15 - פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש נגד ש א

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

גמ"ר 3389-07-15 פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש נ' א
תיק חיצוני: 464/15

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש
נגד	
נאשמת	ש א

החלטה

1. בפני בקשה להורות על זיכוי הנאשמת בשל העדר ראיות לכאורה, לפי סעיף 158 לחסד"פ [נוסח חדש] התשמ"ב 1982.

2. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו ביום 22.10.14 בשעה 7:20 או בסמוך לכך, נהגה הנאשמת ברכב ברחוב מנחם בגין באשקלון, לא איפשרה להולך הרגל א מ ז"ל (להלן: "המנוח") אשר חצה את הכביש במעבר חציה להשלים את החציה בבטחה ופגעה בו עם חזית רכבה. כתוצאה מהפגיעה סבל המנוח מפגיעה רב מערכתית, אושפז בבית חולים ונפטר כתוצאה מהחבלות 5 ימים לאחר מכן, ביום 27.10.14.

בכתב האישום נטען כי הנאשמת נהגה ברשלנות, בכך שהתקרבה למעבר החציה מבלי שכלל הבחינה בהולך הרגל, בכך שלא נתנה להולך הרגל זכות קדימה, בכך שלא שמה ליבה אל הנעשה על מעבר החציה ובקרתו, בכך שלא התאימה את אופן נהיגתה לתנאי הדרך, ובפרט לא האטה מהירות נסיעתה למרות ששדה הראיה שלה לעבר הנעשה בצידו הימני של מעבר החציה היה מוגבל עקב נסיעת שיירת כלי הרכב.

הוראות החיקוק שיוחסו לנאשמת בכתב האישום הן :

גרימת מוות ברשלנות -עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה - עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א 1961.

3. בדיון ההקראה כפרה הנאשמת במיוחס לה, טענה כי לא ניתן היה לראות את מעבר החציה כלל בשל עומס כלי הרכב במקום באותה עת ובשל סינוור השמש, כי המנוח חצה את הכביש שלא במעבר חציה, בין מכוניות חולפות, וכי לא הובאו ראיות לקשר סיבתי בין הפגיעה במנוח לבין מותו.

4. בתום פרשת התביעה טענה ב"כ הנאשמת כי יש להורות על זיכוי של הנאשמת ואין לחייבה להשיב לאשמה שכן לא הוכחה אשמתה ולו לכאורה.

לטענתה: לא הוכח כי ניתן לראות את מעבר החציה ממרחק של 100 מ' כפי שנטען בכתב האישום, לא הובאה כל ראיה לכך שהולך הרגל חצה את הכביש במעבר חציה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת, לא הוכח כי הולך הרגל נפטר כתוצאה מהפגיעות שנפגע בתאונה (בהעדר התיעוד הרפואי מבית החולים ברזילי ובהעדר נתיחת גופת המנוח).

לטענת ב"כ הנאשמת יש להתבסס על הנתונים האפשריים שהציגה המאשימה, הפועלים לטובת הנאשמת, ואלו, לשיטתה, מביאים לזיכוי ולפיכך אין לחייבה להשיב לאישום.

5. ב"כ המאשימה ביקשה לדחות את הטענה.

ב"כ המאשימה התייחסה בתשובתה למארג הראיות שהובאו בפני בית המשפט, הן ביחס לקשר הסיבתי בין הפגיעה במנוח למותו, והן ביחס להתרחשות התאונה במעבר חציה או בסמוך לה וביכולת להבחין במעבר החציה.

6. לאחר עיניתי בפרוטוקולים, בראיות שהוגשו, בטיעוני הצדדים, שוכנעתי כי הובאו ראיות, ולו בסיסיות, לכל היסודות המרכזיים של האישומים המיוחסים לנאשמת.

7. בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נגד רפאל כחלון ואח'**, דן כב' השופט שמגר (כתוארו אז), במשמעותו של המונח "הוכחה לכאורה" בהקשר של טענת "אין להשיב לאשמה" (בשונה ממשמעותו של מונח זה בהקשר של מעצר עד תום ההליכים) וקבע:

"בית המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית המשפט העליון בע"פ 28/49 זרקא נ. היועץ המשפטי של ממשלת ישראל, ראיות במידה היוצרת את אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם".

ובהמשך:

"אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום".

8. המשמעות היא כי אין צורך בהיקף ראיות שיש בו בהכרח כדי להביא להרשעת הנאשמת בסיום ההליכים. די בקיומן של ראיות שיש בהן כדי להוכיח, אם יינתן להן מלוא המשקל, את היסודות הבסיסיים של העבירה. לצורך כך בוחן בית המשפט אך ורק את הראיות המפלילות תוך בידודן מאחרות ובלא בחינת שאלות מהימנות, ואין הוא

מתחשב בשלב זה בראיות לטובתה של הנאשמת, העולות מפרשת התביעה (ר' י' קדמי, סדר הדין בפלילים, מהדורה מעודכנת תשס"ט - 2009, חלק שני, כרך א', עמ' 1448-1449).

9. רק בתום ההליך המשפטי, בין אם הנאשמת תביא ראיות להגנתה ובין אם לאו, יעבור בית המשפט לשלב של בחינת מהימנות הראיות, כמותן ומשקלן.

10. משהביאה המאשימה, ראיות, ולו לכאורה לכל היסודות הבסיסיים של העבירה, אין מקום, בשלב בשלב הזה של הדיון להורות על זיכוייה של הנאשמת בשל העדר ראיות לכאורה.

11. בשולי הדברים יצוין כי טיעוני ב"כ הנאשמת ישקלו בכובד ראש, בעת הכרעת דינה של הנאשמת, בשלב בו ידרש בית המשפט להכריע בשאלת מהימנותן ומשקלן של הראיות.

12. אשר על כן אני מורה לנאשמת להשיב לאשמה.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ו, 25 מאי 2016, בהעדר הצדדים.